

Taula

- 9 Vol d'un "corb blau" dins l'aire
- 27 ALFA
- 29 Poètica amb figura al fons
- 31 I. Miralls de boira
- 33 Eccehomo
- 35 El vidre dels ulls
- 37 Centres
- 39 Mantis interna
- 41 Seny i rauxa
- 43 Si els mots abriguen
- 45 Sabers
- 47 Tatuatge inquiet
- 49 Cinema mut
- 51 II. SOLUCIÓ DE CONTINUÏTAT
- 53 Al peu del pou
- 55 Darrers dies de juliol
- 57 *Of my poverty*
- 59 I vols aturar
- 61 Cançó avorrida
- 63 Solució de continuïtat

- 67 Homenatge a Sylvia Plath
69 Qui té por d'Arthur Rimbaud?
71 Vist d'altra manera
73 Divisa
75 Falsa moneda de l'oblit
- 77 III. TOT L'AVUI DE L'ENYOR
79 Tot l'avui de l'enyor
81 Secreta Leda
83 Invocació al foc
85 Conjur i brindis
87 Penyora
89 Convit
91 Nit de bruixes
93 *Play on*
95 Nus
97 Alba
- 99 IV. SENYALS DE FUM
101 Meditació
103 Excelsa onada
105 Nits en blau
107 Absència
109 *Never more*
111 Esquinçada paraula
113 No un poema
115 Em dic Corb-Blau

- 119 Pedra
121 Ciutat
123 Cendra de paraules
131 Posta sense tu
133 *Adagio*
135 Desglaç
137 D'una lleu rosa blava
139 Calaixos bruts
141 Reclams
143 Nocturn
145 Cor d'àguila
147 El nom d'illa deserta
149 Transfiguració
- 151 OMEGA
153 Duna
155 A propòsit dels poemes d'Abissínia

Vol d'un "corb blau" dins l'aire

EL POETA

Si les circumstàncies haguessin estat unes altres, avui *Poemes d'Abissínia* ja seria un clàssic de la poesia catalana de primers del segle XXI i Albert Gavaldà un poeta reconegut i en plena maduresa creativa. Perquè la poesia autèntica et punxa el cor i et deixa sense paraules que et protegeixin amb la falsament tranquil·litzadora paràfrasi, perquè és un lluminós camí del desig de viure que travessarà els segles mentre l'ésser humà perduri. Voldria citar sobre això unes línies del pròleg que Xavier López Vivancos va escriure per a aquella autoedició de 2009 que per manca de distribució va passar despercebuda. Qualifica la poesia de Gavaldà de "versos de l'àliga", una "poesia aèria", pletòrica de sentiments expressats amb ofici i precisió rítmica que li desvetlla la necessitat de "tornar a la poesia feta carn, ànima, víscera: paraula a fi de comptes. A l'escola, que no s'acaba mai, d'aprendre a rimar escriure amb viure".¹

Caiguts al cor d'un riu –tot escorçat.
Vol d'un corb blau dins l'aire
Que petrifica el rostre groc del foll.

---

1. Vegeu Xavier LÓPEZ VIVANCOS, "A propòsit dels *Poemes d'Abissínia*", infra p. 155.

Amb l'obrellaunes rovellat dels mots
Obro la llum d'oblit.
Ah, les terres movedisses de l'ànima!
“Transfiguració”

Quart fill d'una família de nou germans, Albert Gavaldà (Barcelona, 1964) va créixer entre llibres, lector voraç, als onze anys ja escriu versos sota la influència d'Espriu i Riba. Amb els companys de batxillerat va col·laborar a la revista literària independent, *Riell* (1981-1984). El 1985 va començar els estudis de filologia catalana a la UB que va abandonar el 1988, és d'aquells anys la seva relació amb Berta, a qui dedica *Poemes d'Abissínia*. Necessitat d'un canvi d'escenari radical que l'allunyés de la vida accelerada de Barcelona, a mitjan 1992 es trasllada a l'Alt Empordà on treballarà en diverses feines. El 1997 s'integrava a poc a poc a certs àmbits literaris i recitals poètics. Aquell mateix any, una *suite* de *Poemes d'Abissínia* va obtenir el Premi de Poesia Sant Gregori, i va publicar-se en forma de *plaquette* de la mà de la Llibreria 22 i l'Ajuntament de Girona a la sèrie de *plaquettes* “SENHAL”. Al seu torn, un dels poemes, “Meditació”, va ser seleccionat per a participar al II Festival de Poesia de Girona, lectura que va fer Antoni Puigvert. Malauradament, una greu malaltia psicòtica sobrevinguda al gener de 1999 va estroncar aquell camí incipient i el va allunyar de l'escriptura i dels àmbits literaris.

—corb blau

caigut
sota les urpes dels voltors de l'oblit,

Del tot recuperat, el 2002 comença a treballar al Departament d'Ensenyament de la Generalitat fins al 2012, any que se li va concedir la incapacitat permanent en grau d'absoluta.

Albert Gavaldà ha necessitat anys per refer el seu jo escindit, com ell diu, i estructurar un poemari és una operació difícil que significa refer la sintaxi de la ment que recorda i sent les emocions sempre ambigües, exaltades, indòcils. Ara, finalment, es publica *Poemes d'Abissínia* amb dotze anys d'endarreriment a causa de diverses vicissituds personals, però també amb la dificultat de trobar finalment una editorial que s'hi interessés. Gavaldà ja té un altre poemari acabat, *Tintes molles d'alba*, i n'està escrivint un altre, *Si l'oblit no em falla*. A part dels poemes dispersos ha iniciat un parell més de poemaris. El retard en la publicació de *Poemes d'Abissínia*, sentit per ell com a inaugural, ha estat una mena d'aturador d'una obra que s'ha d'entendre com un tot.

A *Poemes d'Abissínia* Gavaldà cita diversos poetes en els quals s'ha emmirallat: Ausiàs March, Salvador Espriu, Carles Riba, Joan Vinyoli, Gabriel Ferrater, Josep Palau i Fabre, Miquel Martí i Pol, la qual cosa el situa en una tradició catalana. Però també hi trobem Arthur Rimbaud, Sylvia Plath, Edgar Allan Poe, William Shakespeare, Sibilla Aleramo. Uns i altres l'ajuden en el seu trànsit cap a la identitat recuperada. Però qui encapçala el llibre a manera de lema és el Rimbaud de les "Cartes del vident", en primer lloc, i el de les "Cartes d'Àfrica" o d'Abissínia, en segon lloc, el traficant que abandonava París i la poesia per aventurar-se en el cor de les tenebres per fer-se

ric amb negocis miserables, cartes, aquestes segones, on no fa mai cap referència a si mateix com a poeta.. Són dues frases memorables: “Car Je est un autre”, que posa de manifest que Gavaldà s’acara a les relacions entre identitat i alteritat des dels primers poemes i aquest coneixement delirant es defineix en la segona citació: “Je suis devenu un squelette, je fais peur”.

L’impacte brutal es mostra en el poema “Pedra”, un dels seus poemes-clau, d’una complexitat psicològica extrema en correlat amb “Ciutat”, “Reclams” i “D’una lleu rosa blava”. En la seva duresa i aspror lingüística transmuta el nom de Berta en pedra, on l’oclusiva labial sonora esdevé sorda i l’oclusiva dental sorda, sonora. Tot el poema és recorregut per l’al·literació del nom de Berta i del mot “amor”, començant per l’adjectiu “aombrat” del primer vers on hi són al·literats tots dos. Espriu l’empra com a verb en un sentit positiu: “Aombrat dintre la claror”,² Gavaldà en fa una lectura diferent: “Asseu-te a l’aombrat racó / de l’ofec de llum a la plaça.” (“Pedra”, 1-2). El jo poètic no es lamenta tant per la pèrdua de l’amor com pel fet de sentir que el cor se li ha tornat de pedra.

Davant “la dispersa buidor estricta dels silencis: / ens abriguem amb tremoloses paraules callades”, diu Gavaldà (“Si els mots abriguen”), perquè la poesia autèntica et deixa en un silenci emotiu perquè “llegir bé és ésser llegits pel que llegim”, ha dit George Steiner. Som davant d’un mirall, ja ens ho avisava

---

2. S. ESPRIU, “Món de Maria Àngels Freixenet”, VII, 1, dins *Per a la bona gent*.

Espriu a l'inici de *Les cançons d'Ariadna*: “Cal mirar-vos / dins de trossots de vidre”, perquè no es tracta d'un mirall polit, sinó de “miralls de boira de paraules”, diu Gavaldà, borrosos reflexos d'un món fragmentat que cal rectificar. Espriu ho va viure amb insòlita intensitat, ens diu que ho podrem entendre si fem com ell “l'estranya prova / d'esguardar” el nostre bon fons, “tot intentant de nou una impossible, inútil creació per la paraula”.³ Albert Gavaldà ens ho confirma

Els ulls són un vidre cruel,
inclement i fidel, memòria:
(...) són un vidre, mirall
inflexible, sense oblit
“El vidre dels ulls”

I ho va descobrir molt aviat, potser massa aviat, una personalitat extremament sensible s'anava configurant en el primer poema que va escriure als onze anys, a qui ara anomena “el cruel marrec / ros i brivall, amb blau llambrec / cregut / que jugarà a pouar la pedra”⁴ malgrat haver-ne intuït el futur:

Ja sols podré mirar,
del meu mirall, bocins
de cristalls i records
ignorats i desfets.

“Crepuscle matinal”, d'*Entre el mirall i la boira*, 1975

---

3. S. ESPRIU, “Pel meu mirall, si vols, passen rares semblances”.

4. Cf. “Pedra”, vs. 9-12.

Ara i aquí, amb el llibre a la mà, assistim a un acte d'autèntica cortesia, car som invitats a una cerimònia d'accés al misteri d'unes pàgines on el poeta ha confiat el més profund que ha pouat en la "solitud retuda" de la seva ànima.

Els llibres, els llibres que encara em fan somniar
que visc. La vida, la vida només enyorada, però que és.
"Posta sense tu"

En la lectura atenta es produeix un acte performatiu perquè es crea una realitat nova, es genera vida. Els versos ens penetren i engendren noves emocions, aventura, coneixement, en un acte gairebé numinós. En la mesura que ens anem coneixent esdevenim escriptura, perquè el pensament equival a les paraules. Som subjectes de llenguatge. Una mena de lector infreqüent de nosaltres mateixos. Sí, infreqüent perquè no sempre (potser gairebé mai) estem disposats a llegir-nos de veritat:

Reinventat en una nova mirada,
reescriu-te ara des dels orígens, cerca't.
"Falsa moneda d'oblit"

És el que ha fet Albert Galvada, buscar-se en la lectura d'altres poetes. Sap que no està sol perquè és un lector que visita amb cortesia els àmbits secrets dels qui l'han precedit. Maquiavelo ho explica en la famosa carta a Francesco Vettori. Quan torna a casa de nit, diu, es despulla de l'empolsegada roba quotidiana i es posa "robes règies i curials", així decentment vestit, parla amb els grans escriptors antics i en aquest diàleg, diu que no tem la pobresa ni la mort perquè es trasllada per complet al món d'ells,

que és el de la veritable vida. També Espriu, lector intel·ligent de Maquiavelo, ens ho va dir en el poema “Una closa felicitat és ben bé del meu món” d’*El caminant i el mur*, que sempre acompanya Albert Galaldà. Aquesta és la manera de procedir d’un poeta autèntic, aquestes són les vestidures de la memòria que l’han nodrit de saber i consol en el sempre vivent diàleg amb els morts. De fet, la lectura és una tensa cerimònia intel·lectual davant el reconeixement d’un significat que posa en evidència, ens recorda Steiner, que la vida del lector es compta per hores, la de la paraula escrita sobre el fràgil paper, paradoxalment, es compta per mil·lennis. Tot escriptor sap que cada llibre és una aposta contra l’oblit. Contra l’única mort autèntica.

L’OBRA

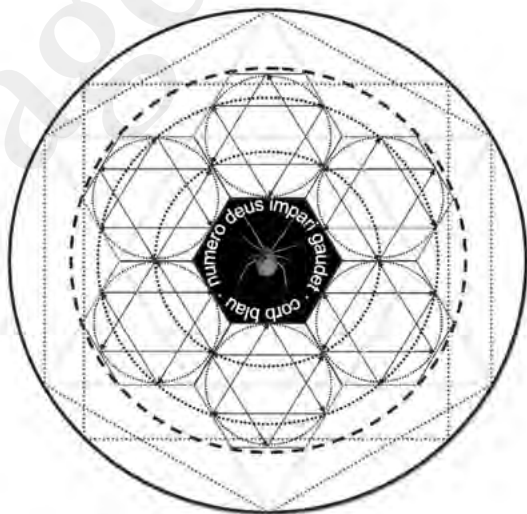
Al 1988 ja havia nascut el símbol del “corb blau”, el seu *alter ego*, i Galaldà tenia algunes idees vacil·lants referides a *Poemes d’Abissínia*, no va ser fins al 1997 que va tenir-ne ben clara la visió i l’estructura. Dubtava sobre si havia de ser tot obra nova o si havia d’emprar poemes molt anteriors. Va optar per aquesta segona solució, que és molt encertada perquè fa una reflexió profunda que implica una continuïtat i una gran coherència interna. El muntatge dels poemes mostra grans salts en el temps de la reconstrucció del Jo poètic que va més enllà de dues dècades.⁵ Galaldà veu l’obra com una espiral on el Jo es

---

5. Secció I: Poemes escrits entre 1983-1985; II: 1987-1988, 1990-1991; III: 1990-1993 i 1999; IV: 1990-1992, 1997, 2002-2004. *Alfa* 2005 i *Omega*, 2006.

cerca a si mateix en una exploració contínua que l'acondueix a la seva primera experiència amorosa i que, després, acabada la relació, la transcendeix.

Més enllà del referent del Rimbaud traficant present a les citacions que encapçalen el llibre, ja en el títol *Poemes d'Abissínia* amaga la clau de lectura respecte a aquest drama interior: “abís” i “sínia” són metàfores de l'existència humana que és alhora un abisme –“És un abisme / créixer”, escriu en un dels haikus de “Cendra de paraules”– i una “sínia” on allò mateix, l'altre que ens habita, sempre acaba tornant. En referència a aquest retorn, cal que reflexionem sobre el dibuix que Gavaldà va fer per a la portada de l'edició de 2009:

Tal com ell mateix ens ho explica, el cercle amb línia discontinua indica que tot el conjunt a l'interior està girant, a la manera d'una sínia (abis-SINIA) formada en lloc de catúfols per hexàgons, que també tenen relació amb els hexagrames de l'I-Ching, que al seu torn pot tenir relació amb l'estrella de David. Si ens hi fixem atentament, les línies dels triangles són en realitat fletxes, i els triangles equilàters també estarien, doncs, girant en sentit oposat. Si veiéssim acostar-se a nosaltres la figura, dibuixarien dues espirals entrelaçades. Aquestes línies dibuixen un hexàgon a l'interior i en tenen un altre que les conté. Tres colors hi apareixen, blau, vermell i groc.

L'Hexàgon central, negre, és l'abisme de l'Ésser (ABIS-sínia). “Ésser” és una paraula que apareix al primer poema (*Alfa*), al tercer vers: “l'incert projecte secret del teu ésser”. I també és el “forat negre” del poema “Nits en blau” i els de “Em dic Corb-Blau”. Tot el conjunt està dins una circumferència que representa el Tot, de la qual parteixen totes les figures geomètriques i els colors. L'aranya és la Paraula Creadora, aquest estrany esforç per penetrar del tot aquest gran hipertext, la teranyina que és l'Existència.⁶

Les esferes del pensament són intervingudes per polígons que estableixen multitud de connexions en el text, com ara versos o mots que es repeteixen a diferents poemes, jocs d'al·literacions

---

6. També Espriu s'adreça a l'aranya com a símbol energètic del text, aquí en sentit positiu: “Aranyes filen temps / i van teixint-nos somnis, / de columna en columna, / per tota la claror.” (“Per commemorar”, *Les cançons d'Ariadna*).

que amaguen noms o l'important simbolisme del blau que fluctua com un riu al llarg del poemari fins esdevenir *alter ego* del poeta que —com va fer Espriu— s'ha d'autoanomenar per donar fe del seu Jo:

Em dic Corb-Blau,
soc un desert
que va ser platja,
soc un desert
que enyora el mar.
(A. Gavalrà)

Em dic Salom fill de Sinera.
Contemplo el buit, mirant enrera.
I, temps enllà, tan sols m'espera
desert, tristor d'hora darrera.
(S. Espriu)

Gavalrà volia que el *corb blau* esdevingués un símbol no només de l'escissió del jo, a causa del dolor, sinó també com a camí d'una experiència elevada i com a símbol de la profunditat i l'elevació, el *blau* li va semblar una bona alternativa.

Corb blau conté 8 lletres (4+4). Penso en la numerologia, fonamental en la poesia d'Espriu, i no em puc estar d'arriscar una interpretació simbòlica, tot i que Gavalrà no la té present. El llibre conté 53 poemes, 5+3= 8. En els versos citats més amunt, Espriu usa octosíl·labs i Gavalrà els parteix en tetrasíl·labs. El poema es troba a la quarta part del llibre en vuitena posició. Aquest 8 repetitiu si el posem en horitzontal —∞— ens remet a l'infinit: Dues espirals enllaçades? Alfa i Omega? Una de les maneres amb què es designa Déu? El Tot? Anhel de transcendència? Em confessa Gavalrà en un correu electrònic: “Visc la poesia com la impossibilitat de dir d'un sol cop el Tot, el nom de Déu.”

Alfa i *Omega* enclouen el gruix del text organitzat en quatre seccions numerades. 53 poemes distribuïts amb deliberació, 1-9-11-10-21-1:⁷

Alfa, “Poètica amb figura al fons” / I. MIRALLS DE BOIRA / II. SOLUCIÓ DE CONTINUÏTAT/ III. TOT L’AVUI DE L’ENYOR / IV. SENYALS DE FUM / *Omega*, “Duna”.

Segons Gavaldà, cada secció enclou un nombre simbòlic. El 9 de la primera, MIRALLS DE BOIRA, es refereix als 9 poemes d’una *suite* intitolada *Entre el mirall i la boira* que comença a escriure als onze anys, entre 1975 i 1978, influït per la poesia de Salvador Espriu.⁸ Uns textos primerencs que guarden aquella llum de l’adolescència i la primera joventut que, com deia Espriu, manté les ganes de seguir escrivint la vida. “Ecce homo” (1983), primer de la I secció, inicia el gir cap a la seva pròpia veu poètica. El cos recupera la necessitat de comunicar-se a través de la *pell*, trobar una font vital que sigui veritable consol i companyia. S’emmiralla en el vitalisme de Martí i Pol, tot i que hi perviuen ressonàncies pretèrites, com ara l’*esglai* d’”Ecce homo” que prové d’Espriu:

---

7. 53, és un 8 i la suma reduïda de l’estructura és un altre 8, potser no ho hauria de fer, però aquests senzills càlculs em diverteixen.

8. Gavaldà me’ls ha fet arribar en format PDF i una nota sobre els poemes: “Mantenen una relació entre els títols dels poemes de la primera secció [de *Poemes d’Abissínia*] i també la coincidència (volguda) en el nombre de poemes. “*Entre el mirall i la boira* és protopoesia, hi parlo amb la veu d’altri, amb les seves imatges, amb una música espriuana que m’abraçava, però els estimo molt encara que ratllin el plagi”.

I m'endinso pel camí dels ulls
pel buit esglai on sento,
enllà el meu Déu.⁹

Els 11 poemes de la II part, SOLUCIÓ DE CONTINUÏTAT, representen la plenitud d'un Jo que reflexiona sobre la pròpia identitat, sumats als primers onze, són els 22 anys de l'edat de quan coneix la Berta. Si bé encara hi plana la lectura d'Espriu, el poeta fa un viratge important cap a Vinyoli, uns versos del qual encapçalen aquesta II secció a manera de divisa: “penso que és hora, tal vegada, / de canviar els costums i que he d'emprendre / reformes radicals”. En efecte, anuncia Gavaldà: “No habitaré / el rusc de la memòria” (“Al peu del pou”), una al·lusió clara a la unitat XX de *Final del laberint*.¹⁰ El poema “Of my poverty” és una citació de Vinyoli: “I must do something of my poverty”.¹¹ En certa manera relacionat amb aquest tema, en el poema “Solució de continuïtat” (que també dona títol a la II part) Gavaldà en aquesta segona edició ha volgut incloure uns versos d'Espriu per convidar el lector a fer una doble lectura del poema, tal com ja era la seva primera intenció en escriure'l: “La mateixa sort / ens uní per sempre: / el meu poble i jo”, i

---

9. S. ESPRIU, “Una closa felicitat és ben bé del meu món” (*El caminant i el mur*).

10. Cf. S. ESPRIU: *FL*, XX: 14-20 “paraules mai no dites, / abelles resplendents. / (...) i faig entrar l'eixam / endins de l'oblit, / i fonello ja per sempre el rusc”.

11. Primer vers escrit per Vinyoli durant la Guerra Civil, poc abans de *Primer desenllaç*, més tard inclòs a “Sordejo” de *Vent d'aram*.

l'acaba amb uns versos que recorden l'Ulisses d'Espriu en els poemes "Món de Subirachs" i en particular "Món de Maria Àngels Freixenet" (*Per a la bona gent*):

Ets lliure. Paga'n, doncs, el preu.	no escoltarem mai més, de terra endins,
Fermat al pal, sord a la veu,	àrids cants de sirena.
sord al cant pervers, ja lluny del freu,	Ulisses flacs, retornem entre fustes
cap al retorn,	dels vells orígens, perillosos
solcat esforç, la nit arreu	fonaments de tot somni
esdevé jorn.	ja fet present,
(S. Espriu)	ja fet destí.
	(A. Gavaldà)

TOT L'AVUI DE L'ENYOR, títol de la III part, fa referència al poema de Salvat-Papasseit, "Tot l'enyor de demà". Els 10 poemes simbolitzen la plenitud carnal de l'amor tal com el poeta desitjava que fos, *post tenebras lux*. Encara hi pot haver la possibilitat de nous amors, a partir de l'enyor, el subjecte líric mira de recobrar l'energia per a un present en plenitud.

De la suma d'11 + 10, és a dir, d'un Jo conscient de la seva identitat més el record d'aquella primera experiència de l'amor, neixen els 21 poemes de la IV secció, SENYALS DE FUM. La circularitat temporal li permet fer el trànsit a la maduresa del Jo sense renunciar al passat. Aquesta secció té una subestructura que cal explicar. Comença amb 10 poemes, el primer dels quals, "Meditació", presenta una peculiaritat, tots els versos comencen amb majúscula com si d'una pregària es tractés, un tret que el diferencia dels nou restants. L'onzè poema, "Cendra de

paraules” està format per una sèrie d’haikus adreçats a la dona que ha estat la musa del poeta, Berta, de qui s’enamora a la universitat. Entre 1983 i 1985 Gavaldà escrivia moltes tankes i haikus segons el model ribià, si bé conceptualment era del tot espriuà, un exemple n’és la tanka “Seny i rauxa” de la secció I.¹²

Seguint el model arquitectònic de tot el poemari, aquests haikus també estan ordenats en seccions amb títol: I. VERSIÓ PERSONAL, un únic haiku a manera de presentació, fa la funció del poema *Alfa* a l’estructura general. La segona secció, II. REVERS DEL TEMPS, consta de 7 haikus numerats i amb títol propi, la qual cosa es podria interpretar que no estan en *renga*, sinó que són unitats individuals. La III secció, IMATGES, consta de 7 haikus numerats, però ara sense títol, aquest cop en *renga*, procediment que segueix a IV. VISIONS, a V. MIRATGES i a VI. DESPAISATGE. A la secció VII. RIGORS, tanca “Cendra de paraules” amb un únic haiku, seguint el model d’*Omega*, de manera que l’estructura interna del poema onzè de la IV part és en ell mateix un poemari [1-7-7-7-7-7-1], format per 37 haikus que reflexionen sobre l’absència, tema central del llibre. El 7 hi esdevé un nombre especial perquè la subestructura també suma 7 xifres. Des de molt antic és considerat un nombre simbòlic, una de les accepcions que se li atribueixen remet a un ordre complet o cicle. Gavaldà diu: “Entenc cada poemari com un cercle

---

12. Com és ben sabut, l’haiku és un petit poema de 17 síl·labes, comptant les àtones finals, segons l’adaptació de Carles Riba, distribuïts en tres versos acabats en síl·laba plana (5-7-5). Es diuen haikus en *renga* quan s’encadenen.

dins d'una espiral i alhora com una espiral ell mateix on cada secció dibuixaria un cercle". Retornant a l'ordenació general de *Poemes d'Abissínia*, la secció IV continua amb 10 poemes més i acaba amb *Omega*, que introdueix el poema "Duna", que ja es fa visible a l'haiku II. 5:3, "dunes d'absència". L'arquitectura global de *Poemes d'Abissínia* resta tancada en un tot inclusiu, un cercle que conté un cercle i que en el futur s'inclourà a d'altres cercles en una construcció en espiral contínua:

Alfa 1 ~ I: 9 ~ II: 11 ~ III: 10 ~ IV: 10 [1-7-7-7-7-7-1] 10 ~ 1 *Omega*

Més estranger, ni em moc de casa:
enlloc no habito,
res no m'habita tampoc i tot és
sensiblement absent.

Ciutat, puta. *Numero deus
impare gaudet*,¹³ sento que crida
la irrisòria veu de blaus difunts
als retalls d'horitzó que s'ensagna
d'un sol més.

"Ciutat", vs. 17-26

---

13. La citació prové de Virgili, *Ègloga* VIII: 73-79: "Et cenyeixo primer amb tres fils de colors diferents, i duc la teva efigie al voltant de l'ara tres vegades, ja que el nombre imparell agrada a déu. *poemes meus, retorneu-me Dafnis de la ciutat.*" Vg. VIRGILIO: *Obras completas*. Edición bilingüe, Madrid, 2003, ps. 158-160.

Poemes d'Abissínia flueix tan harmònicament que el lector no percep aquesta trama invisible que teixeix els versos. Però jo no em puc estar de veure-hi una voluntat màgica, un desig ocult. En aquests versos de Virgili em ressonen els cercles i els polígons, i els tres colors, blau, vermell i groc, i el nombre imparell dels poemes, 53 o 5+3, que tant agrada a Déu, i que Gavaldà inscriu en el forat negre al voltant de l'aranya. Una figura geomètrica com un crit mancat de paraula que vol recuperar l'ànima extraviada, un crit que el poeta llança a la buidor d'un cel blau que no respon. Que només és burla o silenci.

ROSA DELOR I MUNS
20 de juliol de 2018

Poètica amb figura al fons

Com qui jutja acabat el temps viscut
—però no finit— o deixa en suspens
l'incert projecte secret del seu ésser,
encara en cada vers escric la vida.
Com allunyat, com dins un món fal·laç,
i tanmateix, altiu, romandre-hi viu,
i tanmateix, enterc, que un vers grinyoli
sempre, mai no cabent en cap poema,
i, solament empès pel rar ofici
de dir el cru saber d'una mirada,
saber rimar encara escriure amb viure,
poesia callada, estreta mida
verídica del crit —oh inversemblança
de tota sang dins el cor de l'exili
del ver—, alquímic jo, parpella d'ala,
quimèrics vols d'ocells, el somni pur:
com l'aspre so dins arpes sense cordes
—duresa al verb d'un Amor de tungstè—,
ja etern tot temps, el silenci de Déu
que cancel·la el discurs on ets sumat.

Terrassa, 20-VIII-2005

El poema de la segona secció “Darrers dies de juliol”, i els poemes de la quarta secció “Meditació”, “Nits en blau”, “Ciutat”, “D’una lleu rosa blava”, “Reclams” i “Transfiguració”, varen obtenir el Premi de Poesia Sant Gregori 1997 i van ser publicats, aquell mateix any, de la mà de la Llibreria 22, de Girona, i l’Ajuntament de Girona, com a plaquette a SENHAL sota el mateix títol del present poemari, *Poemes d’Abissínia*.

© Albert Gavaldà Irujo, 2019

© del pròleg: Rosa Delor Muns, 2019

© de l’epíleg: Hereus de Xavier López Vivancos, 2019

© d’aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2019

carrer Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

editorial@pageseditors.cat

www.pageseditors.cat

Primera edició: febrer de 2019

ISBN: 978-84-1303-068-5

DL: L 142-2019

Impressió: Arts Gràfiques Bobalà, S L

← imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d’aquesta obra només es pot fer amb l’autorització dels seus titulars, llevat de l’excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d’aquesta obra.